

Kontra Adventismen.

(Af P. S. Vig.)
(Fortsat.)

For Adventisterne, der fortæller os som inspireret Sandhed, at Søndagen er indstiftet af Paven og Kejser Konstantin den Store, vil det vist have særlig Interesse at høre, at paa en Synode i Elvira i Spanien i Aarene 306, altsaa samme Aar, som Konstantin blev Kejser, men 15 Aar før han gav sin betydningsfulde Lov om Solens Dag (321), — toges følgende Beslutning: „Personer, som bor i en By, og som paa 3 efter hinanden følgende Søndage er fraværende fra Forsamlingerne i Kirken, skal miste Retten til at komme til Kirke for det samme Antal af Søndage.“ (Se Wordsworth: A Church History to the Council of Nicea N. D. 325 — Side 404.)

Som Afslutning paa dette Forskrift hos Kirkens ældste Lærere efter Apostlenes Dage angaaende det foreliggende Spørgsmaal, bemærker vi, at enten vi spørger Lærerne i Ost eller Vest, enten vi spørger rettroende eller vidfarende, enten vi spørger Enkeltpersoner eller Synoder: overalt faar vi det samme Svar: De Kristne holder ikke Sabbaten, men Søndagen, den ottende Dag, Herrens Dag, den første Dag i Ugen. Og dette Vidnesbyrd finder ingen Modsigelse i den gamle Kirke, som ikke beherskedes enten af Paven eller Kejseren. Og ikke blot siger de, som nævnt, om deres egen Tid, men de vidner, at hverken Apostlene eller deres samtidige blandt de Kristne holdt den jødiske Sabbat. — Nu bliver for os Spørgsmaalet: Hvem skal vi tro, enten dem, som havde haft Apostlene til deres Lærere — eller Adventisterne, som først er fremtrædt for noget over en Menneskealder siden, og som paa saa mange andre Punkter har vist, at deres Lære er i Overensstemmelse med Sandheden? — Ingen kan antage Adventisternes Vidnesbyrd i denne Sag, uden at faa baade Skriften og hele den gamle Kirke imod sig.

11. Jeg skal tillade mig at aftrykke følgende Punkter af Dr. Th. Johns anførte Skrift om Søndagen, og henviser i Parantes til Sidetallene i den norfiske Oversættelse af hans Bog, saa enhver, der har Lyst, kan se efter:

1) Søndagen er en uadskillelig Gjenommelighed ved det kristne Samfund (Side 19).

2) Mellem sig talde man Dagen „Herrens Dag“, den 1. Dag i Ugen eller ogsaa den 8. Dag, fordi den fulgte efter Sabbaten, den 7. Dag i den jødiske Uge. Men i Omgang med Hedningerne kaldte man den for at tale med dem i deres Sprog undertiden Solens Dag“ (20—21).

3) Virkeligheden var de Kristnes Højtidelighedsdag af denne Dag endnu meget mere uafhængig af hebenist Overtro, end af den jødiske Lov (23).

4) „Helligholdelsen af Søndagen stilles ogsaa ligeoverfor Højtidelighedsdagen af Sabbaten for at advare mod alle Kristne til jødisk Væsen og for at forbre en Livsandel, som i hele sit Omfang bærer sig som Karakterer af den kristelige Søndag og af det nye ved Kristus grundlagte Liv“ (24).

5) „At holde Søndagen for en Fortættelse af den jødiske Sabbat eller endog ogsaa at talde den Sabbat er ikke faldet nogen af de første 5 Aarhundrederes Kristne ind“ (24).

6) „Søndagen . . . var allerede beredt karakteriseret som en ny Stabning af det kristelige Liv, at den var opstaaet efter den Herre, som Jøderne paa sine Sabbater plejede at forbande tilligemed hans Tilhængere“ (25).

7) Spørger man nu de første Aarhundrederes Kristne, Søndagsidens første talende Vidner, om deres særegne Grunde til at udmærke denne Dag, saa svarer de enstemmig: „Vi højtideligholder denne Dag, fordi Kristus paa denne Dag er opstanden fra de Døde. Søndagen var en ugentlig tilbagevendende Paafest. Derfor blev den helt igennem betragtet som en Glædesdag. Medens de Kristne andre Dage plejede at forrette sin Bøn tælende, bad man om Søndagen kun staaende. Den Herre, efter hvem man opkaldte Dagen, havde ved sin Opstandelse givet alle sine forløste Ret og Mod til at staa oprejste for sin Gud og til at glemme den med Kristus begravede Synd, hvis Jhu-tommelse kastede dem ned paa Aar de øvrige Dage“ (25—26).

8) „Kun paa denne Dag fulminerede Gudstjenesten i Nødsen af Naderen; „Herrens Maaltid“ hører med til „Herrens Dag“. At faste paa denne Dag gjaldt for upassende og senere hen for Synd“ (27).

9) „Naar man lejlighedsvis udmærkede de 10 Bud som et fort Jnbegreb af hine Guds almindelige Fordringer, saa var Meningen dermed ingenlunde, at disse Bud stulde være gylbige for de Kristne, saaledes som de lyder. Ogsaa i Detalogen, som i den øvrige Lov, bliver det israelitiske og forgængelige afviklet fra det menneskelige og evige. Ogsaa Detalogen tiltrænger en Overfættelse i Kristendommens Verdenssprog, for at den skal kunne være et samlet Udtryk for dette Bud, der fordrer Kærlighed til Gud og Næsten. Sabbatsbudet i Serbeleshed erklærede de første Aarhundrederes Kristne principielt for en efter dets nærmeste Ordlyd ikke mere bindende Anordning, uagtet de uden Betænkning erklærede, at Jesus havde opfyldt Sabbatsbudet efter Bogstav og Aand. Ligeoverfor Jøderne stillede de det enstemmig og hensynsløst paa lige Linie med Omkærelsesbudet og de øvrige Ceremoniløve. At disse Bud ikke var blivende guddommelige Anordninger, beviste de heraf, at Urtidens gudsdagttige havde haft Guds Velsignelse uden Helligholdelse af Sabbaten, uden nogen Ceremoniøst overhovedet“ (36—37).

Jeg antager, at Læserne vil finde, at disse Uddrag af en anerkendt Teolog og Autoritet paa dette Omraade, som Dr. John er, i nogen Maade staabest af de gamle Lærere i Kirken, som ovenfor er anført.

12. Vi skal nu se, om det anførte stemmer med den lutheriske Kirkes Lære. Vi henviser til følgende Punkter i den augsburgske Konfessionens 28. Artikel:

„De (det er: de katolske) anfører, at Sabbaten er forandret til Søndagen, som det synes tværtimod de 10 Bud; og der er heller intet Eksempel, som de gør mere Væsen af, end Sabbatens Forandring. Stor, paastaar de, maa Kirkens Magt være, naar den kan fritage fra et af de 10 Bud“ (Artikel 28, Punkt 9).

„Saaledes forholder det sig med Søndagens, Paastens, Pinfens samt lignende Helligdages Helligholdelse og Kirke-

stikkens Jagttagelse. De, der mener, at Helligholdelsen af Søndagen i Stedet for Sabbaten er i Kraft af Kirkens Mndighed paabuden som nødvendig, tager storligen fejl. Skriften har ophævet Sabbaten, idet den lærer, at alle mafæsse Ceremonier, efterdi at Evangeliet er aabenbaret, kan bortfalde. Men da det var nødvendigt at fastsætte en bestemt Dag, for at Folket kunde vide, naar de skulde komme sammen, saa har Kirken dertil bestemt Søndagen, som ogsaa af den Grund synes at være bleven fortruffet, for at man kunde have et Eksempel paa kristelig Frihed og vide, at hverken Sabbatens eller nogen anden Dags Helligholdelse er nødvendig. Om Lovens Forandring, om den nye Lovs Stille, om Sabbatens Forlængelse har der været færdi saakommene Disputationer, hvilde alle hidrører fra den falske Formening, at Kirken maatte have en Dyrkelse i Vished med den levittiske, og at Kristus har overdraget Apostlene og Biskopperne at udtænte ny Ceremonier, som stulde være nødvendige til Salighed. Disse Vildfarelser har indsejnet sig i Kirken paa en Tid, da Troens Kæmpefærdighed ikke blev fremstillet med tilstrækkelig Klarhed. Nogle paastaar, at Søndagens Helligholdelse vel ikke er en guddommelig Anordning, men dog ligesom en guddommelig Anordning; de giver Forskrifter angaaende Helligdage, hvorvidt det paa dem er tilladt at arbejde. Hvad er saadanne Paastænde andet end Snarere for Samvittighedsberne? (Punkt 19 og 20).

Den, som vil sammenligne disse Punkter med den gamle Kirkes Lære angaaende denne Sag, vil vist finde, at her er god Overensstemmelse. Vi holder ikke Søndag, fordi Søndagen i sig selv er helligere end andre Dage, men vi gør det for Herrens og hans Ords Skyld, uden hvilde vi er ukyndige for Tid og Vished. Og vi holder Søndag, fordi vi har Ret og Frihed dertil i Kristus. Vi holder ikke Søndag, fordi Loven tvinger os dertil — den kan i det højeste tvinge os til at lade være at arbejde, men fordi den er Herrens Opstandelsesdag, og uden hans Opstandelse vilde vi endnu være i vore Synder, — altsaa ikke være Kristne.

13. Jeg ser, at Hr. Christian er gaaet udenom Adventisternes Paastand, at Paven og Kejser Konstantin har indstiftet Søndagen. Disse Løgne maa formodentlig nu være bleven saa store, at selv Adventisterne flammer sig ved dem. Men naar Hr. Christian anfører et Citat af Biskop Grimelund, der siger: „Det er ikke Apostlene, ikke de første Kristne, ikke heller Oldkirkens Concilier, der har paatrykt Søndagen Sabbatens Raan og Stempel, men det er Middelalderens Kirke og skolastiske Lære“ (Side 25) og saa siger: „Biskop Grimelund berimod paastaar, at alle Apostlene, ikke de første Kristne helligholdt Søndagen, men at Søndagen som Sabbat stuldes „Middelalderens Kirke“, Ravelirken sin Oprindelse. Den lutheriske Biskop er enig med Adventisterne her“ (samme Sted) — saa er det sidste en saa aabenbar Usandhed, at enhver kan se det. Hvad siger da Biskoppen?

1) „At ikke Apostlene har paatrykt Søndagen Sabbatens Raan og Stempel“. Men han siger ikke, at Apostlene ikke har holdt Søndagen hellig; thi det kan man not gøre uden at betragte Søndagen som en jødisk Sabbat.

2) „At ikke de første Kristne har paa trykt Søndagen Sabbatens Raan og Stempel“ — som Biskop Grimelund siger, er vist nok; thi de betender med en Mund: Vi holder ikke Sabbat — det gør kun Jøderne — men vi holder Søndag. Og det samme er Tilfældet med Oldkirkens Concilier.

3) Det er først langt ned i Tiden, at Søndagen faar Sabbatens Raan; det sker i Ravelirken, som jo sammenblander Lov og Evangelium. Men naar Hr. Christian heraf vil udlede, at det er denne Kirke, som har indstiftet Søndagen — og tilmed vil have Biskop Grimelunds Ord til at staabeste denne Løgn, da mangler jeg Ord, stærke nok til at betegne en saadan Fremgangsmaade. — I hvert Fald burde han sætte et stort U foran Titlen paa sin Bog „Sandhedens Genfar“. Han har derved leeret et nyt Bevis paa, at Adventismen er en Religion, som kun kan opholdes og forvares ved Fordrejelse af Sandheden, Tilfingelser og andre Nævestreger.

Dog, jeg maa vist undskyldte Manden; thi han kan vistnok ikke lase indenad, og det kan lase, ser han gennem Adventismens Briller, saa han f. Eks. tror, at enhver, der siger, at Søndagen ikke er en jødisk Sabbat, er Adventist eller holder med dem. — Han kan ikke lase indenad, siger jeg. Bevis: „Pastor Vig siger, at Søndagens Helligholdelse er befalet af Apostlene og den første Kirke“ (Side 29). Hvad har jeg da sagt? „Det har Apostlene og den første Kirke ved deres Eksempel“ (se min Bog Side 40).

Videre siger Hr. Christian: „Den lutheriske Biskop berimod fortæller os, at i det nye Testamente staar der ikke et Ord om at helligholde Søndagen“ (Sandhedens Genfar, Side 29).

Den lutheriske Biskop er Dr. Stat-Nordam. Hvad siger han da? „Naar og hvor det er blevet Stik at helligholde den første Dag i Ugen, fortæller det nye Testamente intet om . . . Sabbat betegner i det nye Testamente aldrig andet end Lørdagen, den syvende Dag“ (Side 29).

Da jeg for Jheliftet ikke har Væretningen om det tirkelige Møde i København 1887 ved Haanden, kan jeg ikke kontrollere dette Citat af Hr. Christian. Men enhver kan se, at det, Biskoppen siger, og saa det, Hr. Christian udtaler deraf, passer sammen som en knyttet Næve til et blaat Die. Thi Biskop Nordam nægter ikke, at det nye Testamente fortæller os, at det er blevet Stik at helligholde den første Dag i Ugen — som Hr. Christian lader ham sige — men han siger kun, at det nye Testamente fortæller os ikke, naa r og hvor det er blevet Stik, altsaa den bestemte Tid og det bestemte Sted, da denne Stik optom, — hvilde et noget ganske andet. Derfor Biskop Nordam havde sagt, hvad Hr. Christian gerne vilde have ham til at sige, vilde han nemlig komme i stem Modsigelse med sig selv; thi i sine Noter til det nye Testamente siger han til Joh. 20, 26: „Altsaa atter paa en Søndag. Herren helligede „sin Dag“ ved sit gentagne Komme“. Og til Ap. Ger. 20, 7, siger han: „At Lukas fremholder den første Dag, viser, at Søndagen allerede dengang var bleven Helligdag for de Kristne“. Jfr. 1 Kor. 16, 2. Og til Joh. Aabens. 1, 10, siger han: „Herrens Dag“ det er: Søndagen. Ap. Ger. 20, 7. —

Og nu vil Hr. Christian have os til at tro, at denne Mand lærer, at der „i det nye Testamente ikke staar et Ord om at helligholde Søndagen“! — Sandelig, en saadan Herre kan vist omrent bevise, hvad det stulde være! Beviserne bliver naturligvis derester. — Men det maa staa forbiølet ilde til med Adventisternes Sabbatslære, siden de skal have den Slags Personer til at forsvare den, og med den Slags Midler. Jeg vil give Hr. Christian et ærligt Raad: At han hederer aldrig forsøger paa at faa lutheriske Biskopper til sine Jæbrødre; thi da kommer han i farligt Selstak, som vi har set. Han kan dog formodentlig ikke se det.

14. Vi har gennem dette sidste faaet en Smule Jndblik i Adventistprædikantens Værlighed i Omgang med andres Ord og i deres Besvimaade. Dog, hvor kunde man vente andet? Som vi har set, sidder Adventisterne med hele deres Lære udenfor Skriften, udenfor Historien, som staa dem i Ansigtet paa hvert Punkt. Hvorledes kan de da være ærlige? Hvorledes kan den Slags Træer bære gode Frugter? Med hele deres Lære sidder de, som Luther siger, paa Ubelattens Hale, og den bevæger sig, som betendt, temmelig livligt. Men der vil vi saa lade dem sidde, indtil videre angaaende dette Punkt.

IV. Adventisterne er at regne blandt vor Tids Kristusforagtere.

1. Det vil maasse forekomme mange ærlige og enfoldige Mennesker af Adventisternes Samfund, at jeg ved denne min Paastand gør baade dem og deres Samfund uret, ja højlige uret. Jmidlerid har jeg vel overbejst, hvad jeg siger, og jeg trøster mig til at kunne bevise det. Jeg taler her om Adventisterne som Adventister, det vil sige: som Personer, i hvilde den falske Lære er bleven til Rød og Blod, berimod ikke som saadanne, der endnu i Enfoldighed har bevaret deres Børnelærdom og den frelsende Sandhed, som deri blev dem meddelte; thi saadanne er ikke egentlig Adventister uden af Navn. — I enhver falsk Lære maa der jo være nogen Sandhed; thi Sandheden alene kan ikke leve. Den maa altid leve af Sandheden. Men der er den uhyre Fare ved at staa i et falsklærende Samfund, at man lever af Vildfarelsen, — og saa gaar man fortaat. Af Sandheden alene kan man leve, selv om den saa ogsaa er blandet med megen Vildfarelse. Men af Vildfarelse alene kan ingen Sjæl leve.

2. Adventisterne er Jubaister, ikke Jøder, men jødiske findede. De vil, at Kristendommen kun skal være som en ny Lap paa et gammelt Klædebon, nemlig Jubaismens. Og Jubaismen er en erklært Fjende af Kristendommen. Der findes nemlig, siden Kristendommens Fremkomst, ingen sand Jøbedom mere. Den sande Jøbedom ligger forud for Kristendommen. Efter Kristendommens Fremkomst findes kun Jubaisme, falsk Jøbedom. Og hvori bestaar da den falske Jøbedom eller Jubaismen? Deri, at den vil hvile paa en Grund, som ikke findes mere. Den vil holde paa Profetier, der forlangt er opfyldte, og den vil holde paa Tegn, som forlangt er afsløst af den Virkelighed, som de henviser til. Og som Jødelge deraf forlaster den Kristus, Jesus Kristus som Guds Søn, Verdens Frelser, Sandheden, Vejen og Livet. Dette er Jubaismens Kenbe-mærte. —

3. Nu Beviset for, at Adventismen er Jubaisme, falsk Jøbedom. Adventisterne har en Daab. Men hvad er Daaben ifølge deres egen Lære? Et Tegn, et Symbol eller Sindsbillede. Derved viser de jo selv hen til det gamle Testaments Tid, til Styggernes, Forbilledernes og Sindsbilledernes Tid. Deres Daab er et Tegn, ligesom Omstærelsen var et Tegn i Rødet, som stulde betegne den Hjertets Renhed, som intet Menneske kan staffe sig selv, men som alene han, der er hellig og ren, kan stænke, og som han stænker Synderne i den kristne Daab, der ikke afbilder, men stænker Syndernes Forladelse til hver den, som tror. Daaben stænker, og Troen modtager Syndernes Forladelse. Men da der ikke findes nogen sand Jøbedom mere, men kun Jubaisme, som vil fastholde Billedet i Virkelighedens Sted, saa er Adventisternes Daab væsentlig jubaistisk. Og som Gendaab er den Foragt for den kristne Daab, altsaa Foragt for Kristus; thi den sande Daab, Daaben i Aand og den treenige Guds Raan, er Kristi Jndstiftelse, og den, der foragter Jndstiftelsen, foragter Jndstifteren. Altsaa er Adventisterne med deres Daabslære og Gendaabspraktik at regne for Kristusforagtere. Lad dem laenge nok selv paastaar det modfatte, — deres Gærninger taler højere end deres Ord.

4. Adventisterne har noget, de kalder den hellige Nadder. Men hvad er den, ifølge deres egen Lære? Et Erindringsmaaltid, hvor de faar noget, der bethyder Jesu Legeme og Blod, men Herrens Legeme og Blod faar de altsaa, ifølge deres egen Lære, ikke. Jeg skal ikke her udbræde mig videre over dette, men kun sige, at ogsaa med deres Nadderlære viser de altsaa tilbage til Styggernes, Forbilledernes og Sindsbilledernes Tid, som forlangt er forgangen, siden Virkeligheden, som er den Herre Jesus Kristus, er kommen. Jeg vil ikke sige, at det, de kalder deres Nadder, ligner det gamle Paastemaaltid; thi det gør den ikke engang. I det gamle Maaltid kunde med Rette siges: Dette Rød betegner Kristi Legeme, som skal hænges engang, og: Dette Blod betegner Kristi Blod, som skal udgydes engang; thi Rød kan betegne et Legeme, men hvorledes kan Blod af et Menneske, men hvorledes kan Vin gøre det? Vi forlader denne Tegnlære og spørger: Hvad siger Kristus, den hellige Nadders Jndstifter? Han siger: Det er mit Legeme, det er mit Blod — og det er os nok.

Men hvad gør Adventisterne ved dem, som tror disse Herrens Ord, som de lyder? De ubler og forhaaner dem. Men den, som forhaaner en Jndstiftelse af Herren, forhaaner Jndstifteren. Altsaa ogsaa ifølge deres Nadderlære er Adventisterne at regne blandt vore Dages Kristusforagtere.

5. Og som det er med deres Daab og Nadder, at de er i Slagt med den falske Jøbedom — thi der findes jo ingen anden nu —, saaledes er det med deres Sabbatslære og Sabbatspraktik. Der findes ingen i Verden uden Jubaister, som holder Sabbat, det vil sige: Tilhængere af den falske Jøbedom. Gaa fra Land til Land, fra By til By, og du vil kun finde Jubaister, som holder Sabbat, den syvende Dag, sknt denne Dag i Virkeligheden

kun kan holdes, efter Lovens Bestemmelse, i det Land, som Gud gav sit Folk, men som det har mistet for sin Vantro og Kristusforagts Skyld. — Sabbaten er et „Tegn“ — og dette Tegn er opfyldt i Jesus Kristus. Ingen kan læse det nye Testamente uden at se det, og ingen kan læse den kristne Kirkes Historie uden at se, at de Kristne har troet det fra de tidligste Dage og handlet i Overensstemmelse dermed. Adventisterne holder Sabbat paa samme Dag som andre Jubaister. De mener, at de gør det i Kristi Tro, og de enfoldige iblandt dem gør det vistnok. Men det vil vise sig inden længe, at enten kommer de til at lade Sabbaten fare eller ogsaa ham, der er Sabbatens Herre, fordi han er dens Opfylder. — Jeg siger, at det vil vise sig inden længe, og jeg ved det. Der har før været Folk, der vilde holde baade paa Sabbaten og Kristus. Men de viste sig snart i to Dele: E bionitterne lod Kristus fare og beholdt Sabbaten, men Na f a r æ t n e lod Sabbaten fare og beholdt Kristus, idet de forenede sig med den store Kirke, den almindelige Kirke, den sande katolske Kirke. Saaledes lyder Historiens Vidnesbyrd. Og det vil se igen; thi ingen kan paa samme Tid fastholde Tegenet som noget væsentligt — og tillige ham, der er Opfyldelsen af Tegenet. Heller ikke i den Henseende er der noget nyt under Solen. Baade Sandheden og Vildfarelsen har sine Konsekvenser — og de vil komme, de kan ikke undværlige. Jubaismen vil ogsaa vise sig at være Jubaisme nu om Dage.

6. Og den har vist sig som saadan ogsaa blandt Adventisterne. Thi de foregiver ikke blot, at de holder Sabbaten, men de forhaaner den kristne Søndag — og alle, som holder den. Deres inspirerede Profetinde har jo betegnet alle saadanne som bærende „Dyrets Mærke“. De tror, at de viser Gud en Dyrtelse ved at arbejde om Søndagen, og at de dermed er med til at aflægge Vidnesbyrd for den sande Religion. Selv om en Adventist er saa doven, at han ikke giver sig til de andre Dage om Ugen, — om Søndagen skal han nok være i Virksomhed, — indtil han bliver afsløst, og saa lidt lader baade Sabbat og Kristus fare. Nu vel, vi indrømmer, at Søndagen i og for sig ikke er helligere end andre Dage, og vi indrømmer, at det ikke i og for sig er Synd at holde den syvende Dag hellig. Men den syvende Dag og Søndagen er ikke blot to Dage, men den syvende Dag er forbunden med Jøbedommen, og Søndagen med Kristendommen. Det ved Adventisterne meget vel — af egen Erfaring for den syvende Dags Vedkommende. Og de ved ogsaa meget vel, at vi Kristne ikke holder Søndag for enten at behage Paven eller Jvævelen, men for at samles om Kristus i hans Ord og Sakramentet. Søndagen er for den Kristne en Betættelse af hans Tro. Den, derfor, som forhaaner Søndagen, som indtil nu er den store Missionsdag i Verden, saa vi trygt kan sige, at med Søndagen vil Kristendommen forsvinde af vort Land, en saadan forhaaner Kristus i hans Betættelse.

Og saadanne Folk er Adventisterne. De maa ogsaa af den Grund henregnes til vor Tids Kristusforagtere. — De er med til, sammen med de øvrige Jubaister, ugudelige og frastalnde Kristne, at udslætte det store Mærke, som Kristus har sat i Tiden: den kristne Søndag. Kan de ret lange blive ved dermed — og saa fastholde Troen paa Kristus? Tro det, hvem der kan og vil, jeg tror det ikke.

7. Og Jubaismen viser sig iblandt dem ogsaa paa anden Maade. Jeg skal ikke her komme ind paa deres Spiseløve og Sundhedsregler. Men jeg skal kun gøre opmærksom paa, at indtil denne Dag tror Jubaismens Tilhængere, at de er de eneste, som bliver salige hos Gud. De betragter de Kristne som Hedninger, frastalnde o. s. v. Det samme møder os hos Adventisterne. Hos deres Profetier er det maaste mere skjult, men hos enfoldige Tilhængere af Adventismen møder man atter og atter den Tale: Adventisterne er de eneste, som bliver frelst. Og i deres Profetier møder man atter og atter den samme Tankegang, at Sabbatsholderne er Høstegræden for Gud og Lammet, Guds udbalgte lille Stare, o. s. v., o. s. v. Dette er i fuld og god Overensstemmelse med Jubaismen, som bygger paa sin egen Retfærdighed og læser det gamle Testamente med et Blik for Djnene. Men vi ved af Guds Ord, at Jubaismens Tilhængere er forhærdede.

8. Og Jubaismen er en erklært Fjende af Friheden. Det maa den jo være, da den ikke er af Sandhed. Adventisterne er tilhængere af vældige Talsmænd for Friheden, Tolerancen o. s. v. Ja, saaledes ser det ud. Men det er kun et Skin. Den, som ikke er af Sandhed, kan heller ikke elske den sande Frihed — eller unde andre den. Og Adventismens Lære er ikke af Sandhed, derfor sender de heller ikke den sande Frihed eller kan være dens Talsmænd. Den Aand, som er raadende i Adventismen, vil, om den faar Magten, knuse al Frihed i Verden, netop fordi den ikke er af Sandhed. Saa længe Adventisterne er i Opposition, vil de tale Frihedens Sag. Men ifølge deres Lære vil de, om de sit Magten, knuse al Modstand med isærlige Vaaben. Man skal leve længe, inden man finder en Sekt, der er mere intolerant end deres. Derfor er den store Ravelirken en Svangskirke, fordi den har stult den evangeliske Sandhed fra sig. Og Ravelirkens tvrigte Støtter, Jesuitterne, er vældige Frihedsmænd, indtil de faar Magten, saa hører Friheden op for alle andre end dem selv. Det kan ikke være anderledes, fordi de ikke kender Sandheden. Men den, der er en Fjende af Sandheden og Friheden, er en Fjende af Kristus; thi han er baade Sandheden og Friheden, og han er deres eneste Værg i Tid og Evighed. At nu f. Eks. Hr. Christian bøver at sende et faabant Stykke Mistraa, som han har strebet, ud i Verden under Titlen „Sandhedens Genfar“, — og at et saadant Skrift er publiceret paa Adventisternes Bekostning, er et Bevis paa, hvilden Kærlighed den Slags Folk har baade til Sandheden — og til Friheden. Og saadan er det for Resten med hele deres Literatur.

(Fortsattes.)